

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1391/2021
23.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ахмет Хоџић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комград“ из Бачке Тополе, чији је пуномоћник Зоран Ђорђевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1699/20 од 17.02.2021. године, у седници одржаној 23.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1699/20 од 17.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 381/19 од 05.02.2020. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца је усвојен. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништаво и да не производи правно дејство решење туженог о отказу уговора о раду број .../... од 06.06.2019. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и радном искуству. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 136.500,00 динара и у случају доцње са законском затезном каматом која се има рачунати од истека парниционог рока до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, преко досуђеног износа трошкова поступка од 136.500,00 динара до траженог износа од 208.500,00 динара, захтев за накнаду трошкова парничног поступка тужиоца се одбија.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1699/20 од 17.02.2021. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу којим је тужени обавезан да тужиоца распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и радном искуству и у том делу тужба се одабцује. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог у преосталом делу и жалба тужиоца у целости и у преосталом усвајајућем делу потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.24/05, 55/14) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу Уговора о раду од 29.03.2004. године, на пословима ... . Решењем туженог од 06.06.2019. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне дисциплине предвиђене одредбом члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду и члана 101. став 1. тачка 2. ПКУ туженог. Тужиоцу је стављено на терет да у року од три дана није обавестио послодавца о привременој спречености за рад након 30.04.2019. године, у смислу одредбе члана 103. Закона о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је оспорено решење о отказу уговора о раду незаконито и исто поништили, јер тужилац својим поступањем није повредио радну дисциплину која му је стављена на терет. Наиме, тужилац је био привремено спречен за рад, у периоду од 06.03.2019. године до 28.05.2019. године, у континуитету и доставио је туженом потврду о привременој спречености за рад (05.04.2019. године), коју је издао његов изабрани лекар, као и извештаје о оцени привремене спречености за рад, које је издавала лекарска комисија. На овај начин тужилац је благовремено обавестио послодавца о својој привременој спречености за рад, па тако нису били испуњени услови да се тужиоцу откаже уговор о раду из наведених разлога, нити је постојала обавеза тужиоца да поново након 30.04.2019. године достави потврду о привременој спречености за рад у року од три дана.

По оцени Врховног касационог суда, побијана пресуда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 3. тач. 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 54/09), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона.

По оцени Врховног касационог суда за правилну примену отказног разлога из наведене законске одредбе, а у односу на повреду која се тужиоцу ставља на терет, релевантна чињеница је да тужилац није доставио потврду о привременој спречености за рад. У конкретном случају, тужилац је доставио туженом потврду о привременој спречености за рад дана 05.04.2019. године, након чега му је достављао и извештаје о оцени спречености за рад које издаје лекарска комисија, а којима је боловање тужиоцу продужавано. Како се у конкретном случају привремена спреченост за рад наставила у континуитету и након очекиваног времена трајања спречености за рад (30.04.2019. године), наведене у потврди, а коју је тужилац доставио туженом, погрешно је тужени

закључио да је тужилац након 30.04.2019. године морао да достави нову потврду о привременој спречености или да ступи на рад, имајући у виду да је привремена спреченост само настављена и да тога дана није престала.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају тужени није доказао да је тужилац извршио повреду радне обавезе због које му је отказан уговор о раду, јер је о својој привременој спречености за рад благовремено обавестио послодавца.

Неосновани су наводи ревизије да је у побијаној пресуди погрешно примењено материјалног права, односно одредба члана 103. став 1. Закона о раду, имајући у виду да је тужилац након отварања боловања доставио потврду и обавестио туженог за болест која је трајала у континуитету и за коју је значи тужени знао, па се не може позивати да га о томе тужилац није обавестио.

Како је оспорено решење о отказу уговора о раду од 06.06.2019. године, незаконито, то је основан и тужбени захтев за реинтеграцију тужиоца на основу члана 191. став 1. Закона о раду, али и правилна одлука да је суд апсолутно ненадлежан да одлучује о захтеву тужиоца, да га тужени распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и радном искуству, имајући у виду да овакво распоређивање запосленог на одговарајуће послове и радне задатке спада у домен аутономне регулативе послодавца а не у надлежност суда.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Како тужени није успео у поступку по ревизији, то је његов захтев за накнаду ревизијских трошкова одбијен, применом одредбе члана 165. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић